

paskubomis

Aš broviausi pro Kingz Kroso stoties salės minią ir kalbėjausi su tavim mobiliuoju, kai vos neatsitrenkiau į Mirtį.

Atleiskit, pasakiau.

Už ką atleisti? man į ausį atsakei tu. Jis nusišypsojo, pasitraukė ir sustojo šalia tarsi laukdamas.

Dabar negaliu sustoti, pasakiau, kalbu telefonu.

Su kuo tu kalbiesi? paklausei.

Mirtis buvo netikėtas. Jis buvo gražus, pliktelėjęs, pagyvenęs vyriškis tokiu šviesiu kostiumu, kad atrodė dirbtinai, ir buvo lyg kažkur matytas, lyg ir kažkoks meniškas tarsi BBC laidų režisierius iš tų laikų, kai televizija dar buvo padori ir turėjo estetinių ambicijų, laikų, kai jos dramoms buvo drąsios, o pavakario žinios patikimai pranešdavo tai, kas iš tikrųjų nutiko, o ne vien pataikaudavo reitingams, pinigams ar kanalo reikalavimams. Bet tie laikai praėjo, ir mes abu tą žinojom, be to, aš vis tiek juos per gerai įsivaizdavau, sakė jo šypsena, melancholiška, bet mandagi.

Jis nusišypsojo, ir mano telefonas mirė. Pažvelgiau į jį; ekranėlis buvo užtemęs. Prieš valandžiukę man pasakojai, kaip tau sekėsi darbe ir kad dabar esi namie, lauki manęs grįžtant. Aš tau pasakojau, kad braunuosi per minią, kad tikriausiai sėsiu į

greitąjį traukinį ir būsiu namie apie aštuonias, o pakeliui namo nupirksiu vakarienę iš indiškos užkeigos. Kalbėjomės apie gruz-dintus svogūnus.

Papurčiau telefoną. Jo ekranas vis tiek nieko nerodė. Pri-glaudžiau jį prie ausies, bet girdėjau tik išjungto telefono garsą, plastiką ir nieką. Paspaudžiau įjungimo mygtuką. Niekas ne-pasikeitė. Šonu prasispraudžiau per minią iki stoties sienos ir padaužiau į ją telefoną, pirma švelniai, paskui stipriai. Nieko. Pažvelgiau aukštyn, kad nereikėtų žvalgytis aplink, žiūrėti jam į veidą. Virš parduotuvių vitrinų ir žmonių, lipančių į trauki-nius ir iš jų, iš Viktorijos laikų plytų sienos viršuje dygo vieniša kažkokio augalo šaka. Ji žydėjo.

Vėl pažvelgiau į telefoną. Alio? pasakiau į skylutę telefono apačioje, jei netyčia tu mane dar girdi.

Ėmiau žingsniuoti. Jis ėjo greta, tvarkingas ir nedrąsus. Ne-kreipiau į jį dėmesio iki pat devintos – vienuoliktos platformos, kur tau paskambinau iš telefono būdelės.

Tu išsijungei, pasakei. Tai ar norėsi svogūnų?

Mano telefonas sugedo, atsakiau. Klausyk. Ar tau nieko ne-nutiko?

Visiškai nieko, atsakei. Kas tavo telefonui?

Ar tikrai nieko? paklausiau.

Tikrai, atsakei. Paskui pridūrei, o ką? Kas yra? Kas nors ne-gerai? Tau kas nors atsitiko?

Dabar jis stovėjo prie kavos kioskelio. Į mane nebežiūrėjo; žiūrėjo į moterį su vaiku, laukiančią eilėje prie kavos, į dvi po-licininkes, vilkinčias ryškiai geltonai ir plepančias prie platfor-mos užtvaro, į žmogų, prie bankomato prašinėjantį išmaldos. Stebėjau, kaip jo žvilgsnis juda nuo žmogaus prie žmogaus, ir žinojau, kad nors jis žvalgosi į anuos žmones, tai nereiškia, kad jis kuo puikliausiai nežino, kur aš.

Pasakiau tau apie jį. Tu nusijuokei.

Nejuokinga,
dešimties jard
kaip kažką į ją
Cinamoną?

Nežinau, de
uždeda dangte
nebūtų karšta

Kam? pakla

Moteriai, at

Iš kur žinai

į Mirtį. Greič

darbuotojai v

Ne, ne, jis ž

žiūri į visokiu

Klausyk, pa

Aš vėl pasiz

paprastas žmo

Tiesą saka

tiumu.

Kaip stiling

bink, kai būsi

nę, o tu ją pas

Negalėsiu

namų, atsaki

Kodėl? pal

Mano tele

Ak, pamir

kandinę, kai

išvažiuoja tra

Skardinis

rodė 19:10:5

Už kokių k

Nejuokinga, atsakiau. Aš neišsigalvoju. Tikrai. Jis už kokių dešimties jardų. Jis stebi, kaip žmogus kioske verda kavą. Ir kaip kažką į ją beria.

Cinamoną? paklausei tu.

Nežinau, dėl Dievo meilės, atsakiau. Dabar jis stebi, kaip jis uždeda dangtelį. Stebi, kaip jis kažką daro su servetėle, kad jai nebūtų karšta paimti.

Kam? paklausei tu.

Moteriai, atsakiau, moteriai, kuri perka kavą.

Iš kur žinai, kad ten Mirtis? paklausei tu. Kažkaip nepanašu į Mirtį. Greičiau šnipas, pranešinėjantis vadovybei, ar kioskų darbuotojai viską daro taip, kaip priklauso.

Ne, ne, jis žiūri ir į kitus žmones, atsakiau, ne tik į kioską. Jis žiūri į visokius žmones, jis...

Klausyk, pasakei tu. Ten ne Mirtis. Tiesiog šiaip žmogus.

Aš vėl pasižiūrėjau. Žinoma, tas, kurį palaikiau Mirtimi, buvo paprastas žmogus, jis elgėsi truputį keistai, bet buvo tik žmogus.

Tiesą sakai, nusileidau. Jis tik šiaip žmogus kreminiu kostiumu.

Kaip stilinga, atsakei tu. Kaip pavasariška. Klausyk. Paskambink, kai būsi dvidešimt minučių iki namų, ir aš užsakysiu vakarienę, o tu ją pasiimsi, ir nereikės laukti. Ar tavo dviratis stotyje?

Negalėsiu paskambinti, kai būsiu dvidešimt minučių iki namų, atsakiau.

Kodėl? paklausei.

Mano telefonas sugedo, atsakiau.

Ak, pamiršau, atsakei tu. Gerai, tai aš paskambinsiu į užkandinę, kai manysiu, kad tau liko dvidešimt minučių. Kada išvažiuoja traukinys?

Skardinis elektroninis laikrodis, tiksintis man virš galvos, rodė 19:10:53. Paskui 19:10:54. Paskui 19:10:55.

Už kokių keturių minučių, atsakiau.

Gerai, atsakei tu. Bėk, kitaip negausi atsisėsti. Iki greito.
Tavo balsas ramino. 19:11:00 rodė laikrodis. Pakabinau ragelį
ant kablo ir nubėgau.

Man kliuvusi vieta, beveik paskutinė vagone, buvo priešais
merginą, kuri ėmė kosėti, vos tik nebeliko laisvų vietų, kur ga-
lėčiau persėsti. Ji atrodė išblyškusi, kosulys draskė jos krūtinės
gelmes, kai rinko mobiliuotu numerį. Labas, pasakė ji (kosulys).
Aš traukinyje. Ne, peršalau. Peršalau (kosulys). Jo, kaip reikalas.
Jo, tikrai bjauru. Alio? (kosulys) Alio?

Kai traukinys paniro į tunelį, ji žvilgtelėjo į telefoną. Kaip ir
visi kiti žmonės, kurie kalbėjosi telefonais visame traukinyje,
kimšte prikimštame žmonių priešais mane ir už manęs, grau-
džiai šūkčiojantys „alio“, tarsi pasiklydę ar apakę. Vienių „alio“
niekas negirdėjo. Jie neatsakyti pakibo ore mums virš galvų,
pabrėžtinai neskirti niekam, tik pašnekovams, o vos traukinys
išniro iš tunelio, telefonai vėl patys prapliupo laibai traliuoti,
groti televizijos laidų muzikėles ar supaprastinas Bethoveno
simfonijas.

Moteris greta manęs visa tai pramiegojo ištempta tiesia nu-
gara, su užversta knyga ant kelių, apglėbta rankomis. Kosėjanti
mergina irgi užsimerkė. Vyras priešais miegojo; jis užsnūdo,
vos traukinys pajudėjo, ir dabar gūžėsi prie lango bedante O
praverta burna. Pažvelgiau pro jo galvą į pamažėle temstančius
Londono pakraščius, jų piktžoles, jų grafitį, smulkius greit prale-
kiančius šviesos langelius, ankstyvo vakaro langus į šimtus kitų
gyvenimų. Pamaniau, kaip juokinga, kad įsivaizdavau, jog tas
žmogus, kur vos į mane neatsitrenkė, yra Mirtis. Nusijuokiau.
Kosėjanti mergina atsimerkė ir rūščiai pažvelgė į mane. Aš
nusigrėžiau ir paslapčia nusišypsojau, įsivaizdavau, kaip mes
su tavim paskui iš to juoksimės. Ėmiau kurti visokius juoke-
lius, kuriuos paskui, po kelių savaičių, bus galima pasakoti, kai
šita istorija virs ilgu mudviejų pokštu. Jis atrodė kaip Mirtis.

Pamaniau, kad t
įsivaizduojama
stovinti prie tven
linėje reklamoj
čia koks nors bl
pirštais į koją. Jie
staiga kažkas šal
kas nors būtų vi
turinį iš lukšto m
nė vieną savo gy
save, ir nė nenu

Tada pastebėj
Patamsyje jis vis
atsistojo, įsirang
važiavo. Jie vėl st
irgi pilnas žmor
kimštas traukin
kad važiuojam la
nelaimė.

Per garsiakalb
šimties mylių st
puolė skambinti
binti tau, paskui
įrašyti? kalbėjo
kalbėjo kosėjan

Kartojamas p
buvo nuvargęs ir
kas žinome tik t
atsitikimas, kol k
jos ateis, bus per

Žmogus prieš
mirkčiodamas p

Pamaniau, kad tas žmogus visai neatrodė taip, kaip paprastai įsivaizduojama mirtis: su juodu gobtuvu, beveidė, su dalgiu, stovinti prie tvenkinio, pilno šiukšlių, kaip vaikystėje toje socialinėje reklamoje per televizorių. Tada ėmiau jaudintis, ar nebus čia koks nors blogas ženklas. Liepiau sau nepaikioti. Tuksenau pirštais į koją. Jie buvo nutirpę, apmirę, ir kai žvelgiau pro langą, staiga kažkas šaltas sudužo ant mano kaukolės, prisiekiu, tarsi kas nors būtų virš manęs peiliu sumušęs kiaušinį ir supylęs jo turinį iš lukšto man ant viršugalvio ir sprando, ir suvokiau, kad nė vieną savo gyvenimo akimirką nesirūpinau niekuo, išskyrus save, ir nė nenutuokiau, kaip tai pakeisti.

Tada pastebėjau, kad greitasis traukinys važiuoja labai lėtai. Patamsyje jis visai sustojo. Keli žmonės nuo to atsibudo, daugelis atsistojo, įsirangė į paltus ir tik tada suprato, kad namo dar neparvažiavo. Jie vėl susėdo. Mums iš kairės stovėjo 125 tarpmiestinis, irgi pilnas žmonių, irgi sustojęs. Dešinėje – kitas žmonių prikimštas traukinys. Kažkas vagone kažkam telefonu pasakojo, kad važiuojam labai lėtai, kad sustojom, tikriausiai bus nutikusi nelaimė.

Per garsiakalbius pasigirdo balsas. Už dvidešimties ar trisdešimties mylių stotyje kažkas žuvo. Visur aplink mane žmonės puolė skambinti telefonais. Išsitraukiau savąjį ir ketinau skambinti tau, paskui prisiminiau ir įsikišau jį atgal į krepšį. Gal gali įrašyti? kalbėjo balsas man už nugaros. Devintą. Alio? į ragelį kalbėjo kosėjanti mergina. Kažkas mirė, todėl mes vėluojam.

Kartojamas pranešimas keleiviams, tarė balsas iš lubų, jis buvo nuvargęs ir santūrus. Kol kas daugiau žinių neturime. Kol kas žinome tik tiek, kad linijoje nutiko mirtinas nelaimingas atsitikimas, kol kas daugiau žinių negauta, jų laukiama, kai tik jos ateis, bus perduotos keleiviams.

Žmogus priešais atsimerkė, nustebeš išsitiesė, apsiblausęs mirkčiodamas pažvelgė pro langą ir vėl užmigo. Moteris greta

atsibudo. Ji įsitaisė apsigaubusi paltu ir atsivertė knygą. Ji vadinosi *Nutraukti depresijos ratą*, jos autorius turėjo daktaro laipsnį. Pažvelgiau į jos veidą. Visai neatrodė, kad ji sirgtų depresija. Atrodė visai laiminga. Štai: vieną akimirką susirūpinau nepažįstamu žmogumi, kurį sutikau pirmąkart, o po šios kelionės tikriausiai daugiau nebepamatysiu. Pažvelgiau į merginą, ji vėl buvo užsimerkusi, rankoje tebelaikė mobilųjį, kitoje saujoje gniaužė nosinę. Pamėginau ją užjausti, kad peršalo. Peršalti bjauru, ypač jei vis tiek tenka eiti į darbą. Bjauru šitaip kosėti. Pažvelgiau į greta jos susigūžusį vyrą, stambų ir beviltišką, tarsi iš vandens ištrauktas ruonis. Neturiu teisės lyginti jo su ruoniu ar taikyti jam kitų panašių palyginimų ir metaforų, pamaniau. Ėmiau galvoti gražiau. Jis tikriausiai labai pavargęs, kad šitaip miega traukinyje. Galbūt labai sunkiai dirbo. Gal namie, pagalvojau, kas nors neduoda jam miegoti, taigi tegauna pamiegoti traukinyje. Galbūt jiedu su žmona turi naujagimį. Apžiūrėjau jo kostiumą. Ant jo nebuvo jokių naujagimio žymių. Gal jo žmona ar gyvenimo draugė, ar su kuo jis gyvena, serga depresija, kuri sukasi nenutrūkstamu ratu. Gal jis ar ji kosti, ir abu naktimis negali miegoti. Galbūt jis gyvena vienas; gal neturi nei žmonos, nei draugės; gal ta vienatvė ir neleidžia jam užmigti visas tamsias valandas, ir dėl jos jis miega tik traukiniuose, pakeliui į darbą ir namo, apsuptas svetimų žmonių.

Staiga ėmė graužti sąžinė, kad nė nesusimąsčiau apie tą žmogų, kuris žuvo stotyje už trisdešimties mylių. Ar ten vyras, ar moteris? Kaip jis ar ji žuvo? Ar ištiko širdies smūgis? Šoko po traukinio ratais darbo dienos vakarą pakeliui namo ar kur nors, kur daugiau nebegalėjo prisiversti važiuoti? Kažkur girdėjau ar skaičiau, kad pavasarį daugumai žmonių pasidaro nebepakeliamas, kai vėl grįžta metų šviesa. Ar nutiko nelaimingas atsitikimas? Ar jis ar ji bėgo į traukinį, kad laiku grįžtų namo? Ar viena koja paslydo ant platformos kaip tik tą nelemtą akimirką.

o paskui ir vis
jo ar jos nami

Pagalvojau
negu esu. Tau
tuoju skambin
kaip tik daba
manai, kad aš
jį vėstantį foli
spintutės rest
nėje ir tiki, ka
liūdino labiau
net jeigu jie n

Išsitraukiau

moterį, skaita

Atsiprašau,

Ji pakėlė ak

Galbūt galė

Ne, atsakė j

Ak, tariau.

Ar norit žir

Per vėlai su

da apie taisyk
saldainius.

Aš iš princip

Ak, tariau.

Ryšys tarp n
neigtas, tarė ji.

Aišku, atsak

Taigi net jei i
bėjo ji. Vien jį

jums, ir kitiems

nesutiktų žmor

o paskui ir visas ar visa nugriuvo? Ar kas nors dabar pat laukia jo ar jos namie su vakariene orkaitėje ir įjungtu televizorium?

Pagalvojau apie tave. Tu įsivaizduoji, kad aš kur nors kitur negu esu. Tau atrodo, kad aš arčiau namų negu iš tikrųjų. Jau tuoj skambinsi į indų restoraną. Gal jau paskambinai. Galbūt kaip tik dabar skambini. Mintis, kaip tu užsakai maistą, nes manai, kad aš pareisiu laiku, jau tuoj, ir jį pasiimsiu; mintis apie jį vėstantį folijos dėžutėse popieriniame maišelyje kur nors ant spintutės restorano virtuvėje; mintis, kaip tu sėdi mūsų svetainėje ir tiki, kad aš bet kurią sekundę įžengsiu pro duris, mane liūdino labiau nei bet kokios mintys apie nepažįstamus žmones, net jeigu jie miršta.

Išsitraukiau telefoną, bet jis vis dar neveikė. Atsigrežiau į moterį, skaitančią apie depresiją.

Atsiprašau, tariau.

Ji pakėlė akis.

Galbūt galėčiau pasiskolinti jūsų telefoną, paprašiau.

Ne, atsakė ji.

Ak, tariau.

Ar norit žinoti, kodėl? paklausė ji.

Per vėlai supratau, kad ji iš tų žmonių, kurie garsiai šnabžda apie taisykles ir draudimus tiems, kurie bibliotekoje valgo saldainius.

Aš iš principo, pareiškė ji, nesinešioju telefono.

Ak, tariau.

Ryšys tarp mobiliųjų telefonų ir smegenų auglių dar nepa-neigtas, tarė ji.

Aišku, atsakiau.

Taigi net jei ir nešiočiau, abejoju, ar jums paskolinčiau, kalbėjo ji. Vien jį įjungusi galėčiau rimtai pakenkti ne tik sau, bet ir jums, ir kitiems šiame traukinyje, ir šimtams niekada gyvenime nesutiktų žmonių, kurie gyvena netoli siųstuvo.

Taip, atsakiau. Ačiū.

Ji vėl ėmė skaityti. Jos veidas švytėjo džiaugsmu. Pažvelgiau į merginą priešais. Jos viena akis buvo vos pramerkta, ir ji skubiai ją užmerkė, kad nepamatyčiau, jog ji klausosi. Bet aš pamačiau, ji tai suprato ir vėl atsimerkė.

Paskolinčiau jums telefoną, tarė ji, bet, deja, sąskaitoje neužtenka pinigų skambučiams, net jeigu pačiai prireiktų.

Ak, nieko baisaus, atsakiau. Nieko tokio. Malonu, kad bent pasiūlėt. Vis tiek dėkoju.

Ji linktelėjo ir užsimerkė. Pažvelgiau į ketvertą žmonių, susedusių prie staliuko kitoje pusėje. Jie visi buvo nusisukę, žvalgėsi į lubas ar grindis arba per tamsą į kitus žmones, miegančius, skaitančius, kalbančius telefonais sustojusiuose traukiniuose ant gretimų bėgių, paskui mūsų traukinys, kuris stovėjo jau tris ketvirčius valandos, vėl prisikėlęs krustelėjo, ir gretimi žmonės traukinių languose iš abiejų pusių pasislinko atgal, o mes pasislinkom pirmyn.

Žmonės visame vagone džiugiai šūkčiojo ir puolė skambinti. Gerai, pasakė moteris su knyga. Mergaitė priešais žvilgtelėjo į mane, į skaitančią moterį, tada nusigrėžė ir kažką paspaudė telefone, priglaudė telefoną prie galvos ir prislopintu balsu tarė, alio?

Mes įsibėgėjom. Trūktelėjom ir nuriedėjom bėgiais, kuriuos žinojom netvirtai gulint po mumis. Vėl sulėtėjom. Žmonės visame vagone nepatenkinti suinkštė.

Niekaip, pasakė mergina į telefoną ir užsikosėjo.

Kiekvieną sykį, po paraliais, kiekvieną sykį, kai tik važiuoju traukiniu, tas pats, kalbėjo žmogus už manęs, tikriausiai telefonu, bet gal tiesiog garsiai pats sau, kaip pamišėlis. Niekas neprisiima atsakomybės, pasakė jis. Niekas neatsakingas. Niekas niekuo nesirūpina. Niekas nevadovauja. Kas kaltas? Niekas.

Pamačiau pigų apskurusį audeklą ant savo sėdynės. O ką pagalvojau, jeigu, kai grįšiu, namie nieko nebus? Aš įeisiu, o

tavęs nebus. /
vilksiu palatą ir
nebus. Aš nen
kad neprilaist
tu pakilsi į da
kad pranyksta
nutikti tik ki
mūsų ir mūsų
nulėks, tik lū
mūsų namu a
bus; tik krato
meto nuotra
Man nesvarb
ir drąsinausi
mano, nebeb
ir neginčijan
mano ir nebu

Pažvelgiau
tamsi žemė. O
pūškuodama
pranešė, kad
priklausoma
sipylė pikti k
jie apspito m
stovintį prie
sibroviau pro
išėjimo link.
į lauką prie t

Tai buvo s
Tai reiškia m
rinis, bet nea
ta, kad čia tu

tavęs nebus. Atidarysiu įkeistas laukujes duris, įeisiu, nusi-
vilksiu paltą ir atsisėsiu su popieriniu maišeliu maisto, o tavęs
nebus. Aš nenuimsiu riebaluotų dėžučių dangtelių atsargiai,
kad neprilaistyčiau ant grindų, o tu neatneši lėkščių ir šakučių:
tu pakilsi į dangų kaip pasakose; pranyksi, kaip įsivaizduojam,
kad pranyksta žmonės nuo apsimestinės magijos, kaip turėtų
nutikti tik kitiems žmonėms, gyvenimuose, kurie nesiekia
mūsų ir mūsų gyvenimų. Tavęs nebus, o mūsų namo stogas
nulėks, tik lūžusios sijos kabos virš išvartytų baldų. Žemė po
mūsų namu atsivers ir praris jį visą. Grįšiu į namus, o jų nebe-
bus; tik krateris žemėje tarp kitų namų kaip tose senose karo
meto nuotraukose. Na, žuvo kažkoks nepažįstamas žmogus.
Man nesvarbu, kodėl turėčiau sukti galvą? Vietoj to gąsdinausi
ir drąsinausi ką nors pajusti nuo vaizdinių, kas būtų, jei tai, kas
mano, nebebūtų mano, o už viso to slypėtų suvokimas, bukas
ir neginčijamas tarsi stiklas lange prie manęs, kad niekada
mano ir nebuvo.

Pažvelgiau į savo atspindį jame ir pro save, už manęs plytėjo
tamsi žemė. Čia galas, toliau niekur nebenuėsiu. Kai traukinys
pūškuodamas sustojo nedidelėje stotyje, o balsas iš garsiakalbių
pranešė, kad stovėsime mažiausiai pusantros valandos, gal ilgiau,
priklausomai nuo žinių, durys atsidarė ir iš viso traukinio pa-
sipylė pikti keleiviai, reikalaujantys pinigų, taksi, pasiaiškinti,
jie apspito mažosios stoties viršininką, pakraupusiomis akimis
stovintį prie savo kabineto, aš atsistočiau ir taip pat išlipau. Pra-
sibroviau pro žmones ant platformos ir nuėjau pagal nuorodas
išėjimo link. Nežinojau, kokia čia stotis ar miestelis, kol neišėjau
į lauką prie tuščios taksi stotelės ir pamačiau pavadinimą.

Tai buvo sodų miestas. Tai kažkaip susiję su medžiais, tiesa?
Tai reiškia miestas su daug medžių, žalias ir dar kažkoks isto-
rinis, bet neatsiminiau, koks. Galbūt to miesto statute parašy-
ta, kad čia turi būti pasodinta tam tikras skaičius medžių, gal

numatytas tam tikras plotas, kuris turi žaliuoti, visai neišmaniau, o jei kada nors ir žinojau, dabar niekaip negalėjau prisiminti. Pažvelgiau į vieną kelio galą, paskui į kitą, bet nežinojau, į kurią pusę man reikia. Todėl grįžau į stotį, vis dar aidinčią nuo piktų balsų. Praėjau pro minią ir nuėjau palei traukinį, iš kurio ką tik išlipau, pakeliui linkčiojau parūkyti išlipusiems žmonėms. Mes visi čia įkliuvom, sakėm vieni kitiems, gūžčiodami pečiais, kraipydami galvas – ką padarysi. Atėjau iki traukinio priekio. Mašinistas buvo susikėlęs kojas prie lango ir skaitė laikraštį. Ėjau, kol baigėsi platforma, kol pasiekiau galą. Taip toli nuėjus stoties triukšmas stebėtinai prislopo. Atsisėdau ant krašto, tada nušokau ant bėgių.

Buvo balandis, jaučiau. Jis buvo lengvas ir šaltas: jutau jį ant savo plaštakų ir besiskverbiantį pro drabužius – paltas tebegulėjo ant mano sėdynės traukinyje. Visa šviesesnioji metų dalis, visi šviesūs mėnesiai, driekėsi priešais. Susikišau rankas į kišenes ir nuėjau, stengiausi kas žingsnis taikyti ant pabėgio. Apeidavau tualetinį popierių ir atmatas, o nuo nelygaus grunto tarp pabėgių paskaudu padus; kojas maudė net nuėjus tiek nedaug. Bėgių kraštai vingiavo į tolj, į miesto šviesą priešaky, kuo toliau nuo stoties ėjau, tuo tyresnė darėsi tamsa už manęs. Dabar girdėjau tamsą, kažkur tolumoje pravažiuojančias mašinas, retsykais sušnarančius krūmų lapus ir šiukšles ant geležinkelio pylimo iš abiejų pusių. Užuodžiau viską, nosyje ir giliai gerklėje buvo šaltas oras, jo skonis buvo kaip dyzelino ar benzino, po juo – želiančių medžių, žolės ir žemės.

Atsiliepiu, vos suskambo.

Alio? pasakiau.

Automatas manęs paklausė, ar sutinku apmokėti skambutį iš, tada buvo tarpas, ir iš automatinio įrašo pasigirdo tavo balsas, įrašytas, kad ir kur tu buvai, tariantis tavo vardą.

Taip, garsiai ir tvirtai
džiams, kad nekiltų ne
Labas, pasakei tu.

Tau viskas gerai. Vis
iš būdelės visą parą di
traukiniu, kuris vis s
namo. Tavo manymu,
Kelias valandas ėjai b
švytinčiais švarkais ta
teismą. Paskui ėjai žolė
pamatei prekybos cent
nių, purvas aplipo bat

Viena ranka pridėja
dar galvojau, kaip tavo
ir nekaltai, pakibęs or

Kaip vidurnaktį, či
zinas, gal net daugiau
pleistrą ar apelsinų su
ji atėjo čia vidury nak
Kam reikia pirkti vaik

Nežinau, atsakiau.

Tikrai nežinojau. T
vardo garselį. Vien nu
tokį vienišą visuose t
sugėlė.

Gaila, kad jos nepa
nebegalėsiu jos pakla
nutėlis sausainių, jie v
sausainiukai. Jis man p
miestelius ir perka šios
šituose prekybos cent

Taip, atsakiau. Nejt

Taip, garsiai ir tvirtai atsakiau į tarpelį, paliktą mano žodžiame, kad nekiltų nesusipratimų.

Labas, pasakei tu.

Tau viskas gerai. Visiškai nieko blogo nenutiko. Tu skambinai iš būdelės visą parą dirbančiame prekybos centre. Tu važiavai traukiniu, kuris vis stabčiojo dėl kažkokios nelaimės. Tuėjai namo. Tavo manymu, buvai dar už kokių trisdešimties mylių. Kelias valandasėjai bėgiais, kol trys geležinkelio darbininkai švytinčiais švarkais tave pasivijo, išbarė ir pagrasino paduoti į teismą. Paskuiėjai žolėtu nuošalaus kelio pakraščiu ir lauko gale pamatei prekybos centro šviesas. Išsipurvinai kojas iki pat kulkėnių, purvas aplipo batus ir net pateko į vidų. Dvokei ferma.

Viena ranka pridėjau ragelį prie ausies, kita tryniausi akis. Vis dar galvojau, kaip tavo balsas taria tavo vardą, silpnai, tarmiškai ir nekaltai, pakibęs ore telefono įrašė.

Kaip vidurnaktį, čia labai daug žmonių, sakei tu. Jų koks tu-zinas, gal net daugiau, atėjusių apsipirkti. Jie perka, pavyzdžiui, pleistrą ar apelsinų sultis. Viena moteris ką tik priėjo prie kasos, ji atėjo čia vidury nakties ir nusipirko porą vaikiškų kojinyčių. Kam reikia pirkti vaikiškas kojinytes vidury nakties?

Nežinau, atsakiau.

Tikrai nežinojau. Tą akimirką nežinojau nieko, tik silpną tavo vardo garselį. Vien nuo to, kad išgirdau tavo vardą be pavardės; tokį vienišą visuose tuose aparatuose, man kažkur viduje net sugėlė.

Galai, kad jos nepaklausiau, sakei tu. Dabar ji išėjo. Niekada nebegalėsiu jos paklausti. Va ten vyras, jo krepšelis pilnut pilnutėlis sausainių, jie visi tos pačios rūšies, kažkokie prancūziški sausainiukai. Jis man pasakojo, kad važinėja po visus aplinkinius miestelius ir perka šios ypatingos rūšies sausainius, nes jų būna tik šituose prekybos centruose. Neįtikėtina, ko žmonės prisigalvoja.

Taip, atsakiau. Neįtikėtina.

Pora darbuotojų šoka kavos ir arbatos eilėje, sakei tu, jie per garsiakalbius leidžia radiją. Ir visur pilna visokių dėžių, jie jas iškrauna rytdienai, tiksliau šiandienai, ir dėlioja viską į lentynas. Kol mes paprastai miegam, kažkas atidarinėja didžiules dėzes ir dėlioja prekes arba pjausto naujų laikraščių pundus prekybos centrų ir parduotuvių kioskams, o mes niekada apie tai nepagalvojam, kai perkam laikraštį ar dar ką nors.

Aha, atsakiau.

Labai įdomu būti prekybos centre ir visiškai neturėti pinigų, pasakei tu.

Taip, atsakiau, neabejoju.

Papasakojai, kaip palikai piniginę ir švarką traukinyje, ir knygas, kurias nusipirkai, darbą, kurį vežeisi namo, akinius ir mobilųjį telefoną.

Jis vis tiek sugedo, pasakei tu. Nors akinius tai reikės pamėginti atgauti.

Reikėtų užblokuoti banko korteles, pasakiau aš.

Tikrai? paklausei tu. Mano čekių knygutėje yra visą parą veikiantis numeris, viršuje. Bet klausyk, ar aš tave pažadinau? Nežinojau, kiek valandų, kol neatėjau čia ir nepamačiau laikrodžio.

Ne, viskas gerai, nesijaudink, atsakiau aš. Na, supranti. Tiesiog snūduriavau ant sofos.

Ak, o dar girdėjau paukščiuką, pasakei tu. Ėjau pro šalį, o jis giedojo kaip visi paukščiai rytais, tik kad buvo visiškai tamsu, ir jokie kiti paukščiai negiedojo. Koks gi paukštis staiga ima giedoti vidury nakties?

Klausyk, pasakiau aš. Reikės užblokuoti tavo banko korteles, ir, man rodos, tik tu gali tai padaryti. Man rodos, kad niekam kitam neleis. Jeigu aš paskambinsiu, man turbūt neleis.

Žinok, man visai nesvarbu, atsakei tu. Man visa tai nerūpi. Kas jas ras, tegu turisi. Tegu pasiima visus pinigus iš piniginės. Į sveikatą. Vis tiek tose sąskaitose nedaug likę. Na, išskyrus vieną.

Tiesą sakant, jokių paskambink. Tos nerūpi. O Dieve ten ir kreditinę.

Užsirašiau kreditinę užblokuoti, parašiau ir nieko nuo jų laikrodį. Jis rodo

Tai gal iškart

Ne, palauk, p

Bet tas žmog

su tavo kreditin

Nesvarbu, ats

Ką? paklausia

Ša. Klausyk, a

Fone išgirdau

širdies dūžius.

tikrai taip dauž

Ar girdi? pak

Lyg ir, atsakia

Tu ėmei dain

tepusi dažų, daž

Girdėjau, kad

Čia Kerė dair

Kas? paklaus

Kerė. Ji dirba

turi tris vaikus, v

binga, nes ji ir j

galą su galu.

Virtuvės laikro

Aš bėgu į autobu

Tiesą sakant, joje pinigų nemažai. Žinai, gal dėl šitos sąskaitos paskambink. Tos auksinės kortelės. Ar gali? Bet visos kitos man nerūpi. O Dieve. Ir dar kreditinė kortelė. Man rodos, palikau ten ir kreditinę.

Užsirašiau *kreditinė kortelė* ir pasakiau, kad, jei man neleis užblokuoti, pareikalausiu, kad užregistruotų jas kaip pamestas, ir nieko nuo jų nenuskaitys po mano skambučio. Pažiūrėjau į laikrodį. Jis rodė dešimt po trijų.

Tai gal iškart einu ir paskambinu, pasakiau.

Ne, palauk, paprašei tu. Vieną minutę.

Bet tas žmogus, kur perka sausainius. O jeigu jis juos perka su tavo kreditine kortele? paklausiau aš.

Nesvarbu, atsakei tu. Dar neik. Paklausyk. Ar girdi?

Ką? paklausiau.

Ša. Klausyk, atsakei tu.

Fone išgirdau prislopintą ritmišką dunksėjimą, lyg trankius širdies dūžius. Galbūt čia buvo mano širdis. kažkas manyje tikrai taip daužėsi, kad lingavau priebutyje prie telefono.

Ar girdi? paklausei.

Lyg ir, atsakiau.

Tu ėmei dainuoti kartu. Vos nubundu, dainuoji tu. Neužsi-
tepusi dažų, dažų.

Girdėjau, kad dainuoja dar kažkas greta tavęs.

Čia Kerė dainuoja, pasakei tu.

Kas? paklausiau aš.

Kerė. Ji dirba prie kasos, pasakei tu. Jai devyniolika, o ji jau turi tris vaikus, visiems nėra nė penkerių metukų, ir tiesiog slau-
binga, nes ji ir jos vyras turi dieną naktį plušėti, kad sudurtų
galą su galu.

Virtuvės laikrodis rodė ketvirtį po trijų. Tu dainavai telefonu.
Aš bėgu į autobusą, brangusis. Galvodama apie mus, brangusis.

Sumojau, kad galbūt tu visai neskambini, kad man tik vaidenasi. Dabar man pasakojai apie Deivą, Kerės vyrą, kuris dirba dažytojo ir dekoratoriaus pameistriu ir kad dabar dažytojams ir dekoratoriams darbo gauti nelengva dėl mados remontuoti patiems.

Aš tave pertraukiau. O kaip baigėsi su Mirtim? paklausiau. Traukinį sustabdė, atsakei tu.

Dėl to vyro? paklausiau.

Ar ten buvo vyras? paklausei tu. Ar rodė per žinias? Kas nutiko?

Na, tu jį matei, atsakiau aš. Baltais drabužiais, stotyje.

Ak, atsakei tu. Ak, tas. Visai jį pamiršau. Rimtai. Tik pamanyk, pamačiau žmogų ir šitiek prisigalvojau. Kad jis atrodo kaip Mirtis.

Tu juokeisi. Gal aš einu, paskambinsiu į banką, pasakiau.

Ne, dar neik, atsakei silpnu lengvu balseliu man į ausį. Jau tuoj ateis rytas. Tuoj patekės saulė.

Žinau, atsakiau. Už keturių su puse valandos man reikia į darbą.

Ak. Tikrai. Gerai, tada greitai, kol nepabėgai, pasakei tu. Papasakok. Kaip tavo vakaras? Ką šįvakar veikei?

Ką šįvakar veikiau, atsakiau. Hm. Pirmiausia pakilau nuo žemės ore besiplaikstančiom rankom ir kojom. Kaip žuvis ant kabliuko.

Kaip? nesupratai tu.

Tarsi kažkas iš dangaus trauktų mane didžiule meškere, paaiškinau. Arba tarsi mano liemuo būtų pririštas virve, o kitas galas – prie lėktuvo. Paskui mačiau, kaip mūsų namas sugriuvo, ir kurį laiką gulėjau griuvėsiuose. Paskui visai prapuoliau. Manęs išvis nebebuvo. Tada tu paskambinai.

Aš ką? O tu ką? klausei.

Aš giliai įkvėpiau ir suskaičiavau iki dešimties. Kol skaičiavau, apmąsčiau vakarą.

Vienas. Ankstyvas televizorių, o tu traukinį moterį, kuri išsiuntė save vežti tos moters vyro, saPERTVARKĖ motinos socialinę veiklą bei klodami plytelėmis vis purto galvas į kameras šios savaitės laidą per televizorių. Vis lyja ir lyja. Romanas moteris, kurios motina medžiui. Jie nusprendė, jie nupjauna medį motinų vatoriumi. Laidos pabaigė už naujos pagodos, o man jis primena šiuolaikišką Kai televizinininkai išsipaikėti, kad čia jūs, s montažą iš kadru prie televizinininkai draugiškai kumvis dar purto galvą, tr

Laida baigiasi. Einu vaizdo grotuvas rodo

Du. Paskambinu į re 22 svarus 50 pensų.

Trys. Nueinu į rest namo ir su visu maišel

Keturi. Pamėginu sk lis. Įrašas man sako, k kurioje, regis, mano ba man sako, kad, jei pas naujo. Paspaudžiu trej levizorių ir atsigulu ar

Vienas. Ankstyvas vakaras. Aš guliu ant sofos ir žiūriu televizorių, o tu traukiniu važiuoji iš Londono. Rodo laidą apie moterį, kuri išsiuntė savo motiną vienai nakčiai į Dorsetą parsivežti tos moters vyro, savo žento, o žmonės iš BBC atėjo ir slapta pertvarkė motinos sodą. Sodas milžiniškas, kasdami ilgą žalią veją bei klodami plyteles, kurios bus vietoje jos, televizinininkai vis purto galvas į kamerą, aiškindami, kaip sunku bus parengti šios savaitės laidą per tokį trumpą laiką, ypač kai oras toks prastas. Vis lyja ir lyja. Rodo daugybę kadru, kur televizinininkai ir moteris, kurios motinos sodą tvarko, glaudžiasi po dideliu senu medžiu. Jie nusprendžia, kad medis serga. Per kitą pragiedrulį jie nupjauna medį motoriniais pjūklais ir iškasa šaknis ekskavatoriumi. Laidos pabaigoje televizinininkai džiūgauja, pasislėpę už naujos pagodos, o moteris atveda motiną ir parodo jai sodą, jis primena šiuolaikiškas kapines. Ji pakraupusi žvalgosi aplink. Kai televizinininkai iššoka ir ją nustebina, ji pravirksta. Negaliu patikėti, kad čia jūs, sako jis. Negaliu patikėti, kad jie. Rodo montažą iš kadru prieš, per ir po. Atkemša šampaną. Televizininkai draugiškai kumščioja moterį, jos vyrą ir motiną. Motina vis dar purto galvą, trinasi akis ir dėbso į televizinininkus.

Laida baigiasi. Einu į virtuvę pasižiūrėti į laikrodį, jei netyčia vaizdo grotuvas rodo neteisingai.

Du. Paskambinu į restoraną. Man pasako, kad reikės mokėti 22 svarus 50 pensų.

Trys. Nueinu į restoraną, sumoku už maistą, parsinešu jį namo ir su visu maišeliu įkišu į neįjungtą orkaitę.

Keturi. Pamėginu skambinti tau į mobilųjį. Įsijungia atsakiklis. Įrašas man sako, kad galiu palikti žinutę. Palieku žinutę, kurioje, regis, mano balsas keistai laibas. Paskui įrašytas balsas man sako, kad, jei paspausiu trejetą, žinutę galėsiu įrašyti iš naujo. Paspaudžiu trejetą ir žinutę ištrinu. Vėl įsijungiu televizorių ir atsigulu ant sofos. Gaisrininkai rizikuoja, nes jų

trūksta. „Special K“ reklama. Biliardas. Moteris sako vyrui, atleisk man, Lukai, labai prašau. Futbolininkas pasisako prieš draudimą vartoti steroidus. Atsakymas – *Gormengastas*. Sena *Ystenderių* serija, joje visi atrodo jaunesni, o drabužiai išėję iš mados. Iš šimto žmonių, paprašytų pasakyti gyvūną, apie kurį sekamos pasakos vaikams, nė vienas nepamini dramblio; kai žmogus pasako „dramblys“, jo šeima žūva. Filmukas. Futbolo varžybos tarp kažko ir Brazilijos. Nuotrauka su tiltu kaime prieš šimtą metų, fone kalba balsas, anais laikais mano močiutės kaime mašinų nebuvo. Vaikinių grupė. „Kalms“ reklama. Sena *Žvaigždžių kelių* serija. Beisbolo komanda nori pakeisti savo stadiono pavadinimą. Šio vakaro orų prognozė (giedra). Nuolaida širdučių formos sausainių formelėms. Sena *Karūnavimo gatvės* serija, joje visi atrodo jaunesni, o drabužiai išėję iš mados. Skaitmeninės televizijos reklama. A: Morkeimbas ir Vaizas, B: Malderis ir Skali ar C: Bonė ir Klaidas. Švytinčios smegenys ir balsas fone, sakantis, man regis, nėra sąmoningo vidinio aš. Tesame genų sukurtos mašinos. Mintis gali veikti protą tarsi bacila, parazitas. Esame savo genų ir memų kūriniai. Vėl imu junginėti kanalus, atrodo, tarsi žiūrėčiau į šiukšles, per potvynį vėl kylančias į paviršių, atmatas, suplaukusias iš viso pasaulio, pagamintas iš niekada neįrašytų medžiagų.

Penki. Išjungiu televizorių. Einu į virtuvę ir vėl skambinu tau į mobilųjį. Balsas liepia palikti tau žinutę. Tvirtu balsu pasakau, kad tikiuosi, jog tau viskas gerai, ir prašau man paskambinti.

Šeši. Lipu laiptais ir žiūriu pro langą į gatvę. Nulipu žemyn ir dar kartą pabandau tau skambinti. Balsas liepia palikti tau žinutę. Daug netvirčiau negu pirma palieku ir, kai tik padėdu ragelį, pasigailiu, kad neištryniau. Pasiimu savo mobilųjį ir rašau tau žinutę. KUR TU? XXX. Paspaudžiu „siųsti“. Žinutė neišsiunčiama. Darkart paspaudžiu „siųsti“. Žinutė vėl neiš-

siunčiama. Surenk

sąskaitoje liko 6 pe
Septyni. Atidara
gausi. Šiek tiek paė
kampo, kad matyt
laukujes duris tvie
ir skambinu tau į m
tau žinutę, prisime

Aštuoni. Tu pra

Aš stoviu virtuv
metų to nedariau
pamenu, kaip tai

Tu kažkur, kur
skauda.

Deruosi. Pažad
likybę.

Tu kažkur nuo
slepi.

Devyni. Sėdžiu
apžiūriu nykščių
būtų, jei ant nykš
ar ant mažojo pirš
skausminga, nau
kažkada tikriausi
andartaliečių ir g
sudaryti iš baltyr
ūgteli per savaitę
plaukai. Jie vis tie

Prisiminiau, ka
smarkiai kramtyt
kasdien, nykštį pi
nį. Mėginu prisim

siunčiama. Surenku 453, automatas man pasako, kad telefono sąskaitoje liko 6 pensai.

Septyni. Atidarau laukujes duris. Stoviu vidury gatvės ir žvalgausi. Šiek tiek paėjėju, kad matyčiau iki pat kampo. Nueinu iki kampo, kad matyčiau ir kitą gatvę. Grįžtu į namą. Pro atviras laukujes duris tvieskia šviesa. Einu tiesiai prie telefono virtuvėje ir skambinu tau į mobilųjį. Kol klausausi balso, liepiančio palikti tau žinutę, prisimenu: sakei, kad tavo mobilusis sugedo.

Aštuoni. Tu prapuolei. Kažkur pasiklydai. Nežinai, kur esi.

Aš stoviu virtuvėje prie šaldytuvo ir meldžiuosi, jau daug metų to nedariau. Taip seniai nesimeldžiau, kad net nelabai pamenu, kaip tai daroma. Kalbu mandagiai ir beviltiškai.

Tu kažkur, kur aš tavęs negaliu pasiekti nė išgirsti, ir tau skauda.

Deruosi. Pažadų, kad, jei tu saugiai grįši, atsiversiu į katalikybę.

Tu kažkur nuo manęs pasislėpei, su kažkuo, ką nuo manęs slepi.

Devyni. Sėdžiu ant sofos. Apžiūrinėju savo nagus. Paskui apžiūriu nykščių nagus, pirma vieną, paskui kitą. Svarstau, kaip būtų, jei ant nykščio neturėčiau nago, ar ant rodomojo piršto, ar ant mažojo pirščiuko. Žinau, kad tai turėtų būti nežmoniškai skausminga, naudojama kaip kankinimo būdas. Nagai, kaip kažkada tikriausiai sužinojau iš televizijos, mums liko nuo neandartaliečių ir gyvūnų letenų; jie saugo pirštų nervus ir yra sudaryti iš baltymo keratino. Jie auga gana greitai, nemažai ūgteli per savaitę. Jie netgi kurį laiką auga po mirties, kaip ir plaukai. Jie vis tiek auga. Visi tą žino.

Prisiminiau, kaip sykj prieš porą metų tu mėginai nustoti taip smarkiai kramtyti nagus ir leidai sau kramtyti tik vieną nagą kasdien, nykštį pirmadienį, rodomąjį antradienį, kitą trečiadienį. Mėginu prisiminti, ar vis dar taip darai, ar dabar jau kramtai

visus nagus iš eilės, ar gal išvis jų nebekramtai. Neatsimenu.
Nežinau, ar tavo nagai ilgi, ar trumpi.

Dešimt.

Tu vėl tari mano vardą telefonu iš prekybos centro. Alio? Sakai
tu. Saulele? Ar girdi?

Taip, atsakiau.

Ką šįvakar veikei? paklausei.

Ak, kaip visada, atsakiau. Klausyk. Ar nori, kad atvažiuočiau
mašina tavęs pasiimti? Užtrukčiau tik pusvalanduką.

Ne, atsakei tu. Tikrai noriu pasivaikščioti. Be to, netrukus
prašvis.

Prašvis; juk balandis. Kai baigsim kalbėtis, aš paskambinsiu
į banką, užrakinsiu visas duris, išsivalysiu dantis ir eisiu gulti,
nustatysiu žadintuvą, kad suskambėtų po keturių valandų, gulė-
siu ant nugaros savo lovos pusėje ir pamėginsiu išmiegoti likusį
laiką su tavo pagalve ant akių, kad šviesa netrukdytų.

Einu, paskambinsiu į banką, pasakiau.

Gal dar neik, atsakei tu.

Pažiūrėjau į laikrodį.

Dar penkias minutes, paprašei tu.

Gerai, atsakiau aš.

geguž

Sakau tau. Aš

Buvo diena
tuo pačiu keliu
spėjau nueiti t
pakeliui svarsč
vaikščiota ir ži
atrodytų tokio
inspektorius.
takų erozijos k
didatams. Tele
tamasis vakar
atsakytų, žino
uždirbu, tokia
visam gyvenim

O gal saviva
bendrovė, kuri
rezultatus atit
taip ir bus. Žin
visas vietas, ap
man iš po koju
dė, vėjo blaško